

[N. Chr. Christensen.]

faglige udvalg som egnet til at uddanne lærlinge, er der ingen risiko tilstede for, at de ikke kan blive uddannet på forsvarlig måde, og gennem erhvervsvejledningen skal forældrene nok hitte ud af, hvor det er mest fordelagtigt at anbringe deres børn, hvis de da kan få mulighed herfor.

Den højtærede økonomi- og arbejdsministers, undskyld jeg siger det, ulogiske optræden ved på den ene side at fremhæve de store årganges problem og på den anden side at modsætte sig, at der virkelig gøres noget effektivt for, at de store årgange kan komme i gang, er efter min opfattelse en æggedans. Jeg tror egentlig, at det er imod den højtærede økonomi- og arbejdsministers opfattelse. Jeg tror, at han i virkeligheden ønskede, at der på dette område blev skabt mulighed for frihed, men at der har været stærkere kræfter i gang, end den højtærede minister har været i stand til at overvinde.

Vi er fra venstres side villige til at gå ind i et sagligt udvalgsarbejde, men de mørkeste pletter på dette forslag til en ny lærlinge-lov må fjernes, inden lovforslaget ophøjes til lov, og vi må vel også i udvalget se på, om ikke interesseområdet handels- og kontorvirksomhed bør adskilles i lærlingeloven fra den håndværksmæssige uddannelse, således som det bl. a. skete ved arbejderbeskyttelseslovgivningen.

Adolph Sørensen: Gennem mere end tre års omfattende kommissionsarbejde har de problemer, som vi her i dag beskæftiger os med, været kulegravet af en talstærk repræsentation for administrationen, arbejdsmarkedets to parter, erhvervsorganisationerne, de politiske partier o. s. v. Der har, skal jeg straks erkende, været arbejdet med megen alvor og god vilje i nær ved et hundredtal møder, før man er nået frem til det resultat, der så sent som i torsdags blev lagt på folketingets bord, og der forekommer mig at være et misforhold mellem den tid, der er medgået til dette forarbejde, og den tid, der således har været levnet partigrupperne, ordførerne og det høje tings enkelte medlemmer til at sætte sig ind i materialet og forberede sig på denne førstebehandling, som jo i virkeligheden også sker, før betænkningen endeligt trykt og i sin fuldstændige

form er omdelt. Jeg tror, det havde været bedre at give bare en lille smule mere tid for derved at sikre den forsvarlige behandling, som lovforslaget ifølge hele sin karakter og store betydning synes at forudsætte.

Jeg er ikke uenig med den højtærede økonomi- og arbejdsminister, når han i sin fremsættelsestale konstaterer, at forslaget til lov om lærlingeforholdet stort set ikke bryder med de principper, der er nedfældet i den gældende lov

Jeg kan også godt være enig med ministeren i, at udviklingen siden 1937 meget vel kan motivere en videreudvikling på visse punkter af 1937-loven. Det gælder de sagligt motiverede ønsker om forskoling. Det gælder ønsket om en udvidelse af undervisningen i fagklasser, d. v. s. at elever fra samme fag eller fra meget nær beslægtede fag undervises i een klasse og ikke som nu i mere eller mindre blandede klasser. Det gælder også alle de mindre ændringer, der sigter på at forenkle administrationen. Bestræbelser i denne retning kan jo aldrig vurderes for højt, medmindre de da går ud over sagligt forsvarlige rammer.

Når den højtærede minister dernæst konstaterer (sp. 2285), at

„det er karakteristisk for dette lovforslag, at det har søgt at undgå bestemmelser, som kunne befrygtes at medføre tilbageholdenhed fra mestrenes — in casu læremestrenes — side mod at antage lærlinge“,

ja, så hører enigheden ministeren og mig imellem desværre op, i hvert fald indtil videre. Selvom det vel nok ville være lykkeligst for den endelige udgang, at ministeren havde ret, så tror jeg, nej, jeg føler mig overbevist om, at ministeren og andre, der nærer den samme opfattelse som han, gør sig skyldige i en fejlvurdering af de faktiske forhold, som kan blive skæbnesyngere.

Mine erfaringer, som er grundet på en lang række store og små møder ude over det ganske land med repræsentative forsamlinger af læremestre og en endnu længere række af samtaler med enkelte læremestre over hele landet, siger mig, at der er al mulig grund til at frygte en reaktion i læremesterkredse, som går helt på tværs af den højtærede ministers forventninger i denne henseende. Det kan man beklage, men jeg tror desværre ikke, at man kan